

*B*ožské dítě se usmívá
mezi svými hračkami:
nakupenými mraky
a pomíjejícími shluky
světél a stínů.

ॐ

*V*ánek šeptá lotosu:
„Co je tvé tajemství?“
„To jsem já sám“, řekl lotos.
„Vem je a já se ztratím.“

*H*ra života je překotná.
Hračky života jsou jedna
za druhou odhozeny
a zapomenuty.

*V*yšel jsi pozdě, můj
měsíčku, ale já jsem ještě
vzhůru, abych tě pozdravil.

*T*emnota je nevěsta,
zahalená závojem, čekající,
až se toulavé světlo vrátí
do jejího klína.

*S*tromy jsou nástroji
nekonečného úsilí země
oslovit naslouchající nebesa.

*M*ohu si ulehčit břímě
života tím, že se směji
sám sobě.

*S*labí mohou být ukrutní,
protože se ze všech sil snaží
zdát silnými.

Z nebes duje vítr.
Kotva se zoufale drží bahna,
a můj člun cloumá řetězem.

S mrt je vždy stejná,
život je mnohotvárný.

K dyž zemře Bůh,
je náboženství mrtvé.

N eohrabaná síla zničí klíč
a použije krumpáč.

M odro nebes touží
po zeleni země a mezi nimi
vítr vzdychá: Běda!

B olest dne, tlumená svým
oslunivým leskem,
hoří mezi hvězdami noci.

H vězdy se tlačí kolem
panenské noci v tichém údivu
nad její osamocenosti, které není
možno nikdy se dotknout.

Mrak dá vše své zlato
zapadajícímu slunci
a vítá vycházející lunu
bledým úsměvem.

Ten, kdo dělá dobro,
dostane se k branám chrámu.
Kdo miluje, dostane
se ke svatyni.

Květinko, měj slitování
s červem. Není to včela.
Jeho láska je chybná a je
břemenem.

Na zříceninách vítězného
teroru si děvčátka staví
domky pro panenky.

Zanedbána čeká lampa celý
druhý den na polibek
plamene, až přijde noc.

Peříčka, lenošivě spočívající
v prachu, zapomněla
na nebeský blankyt.